

“Com vas de presència de Déu?”

Et falta vida interior: perquè no portes a l'oració les preocupacions dels teus i el proselitisme; perquè no t'esforces a veure-hi clar, a treure propòsits concrets i a complir-los; perquè no tens visió sobrenatural en l'estudi, en la feina, en les teves converses, en el teu tracte amb els altres... — Com vas de presència de Déu, conseqüència i manifestació de la teva oració? (Solc, 447)

30 d'agost

Sempre que sentim en el nostre cor desigs de millorar, de respondre més generosament al Senyor, i cerquem una guia, un nord clar per a la nostra existència cristiana, l'Esperit Sant ens duu a la memòria les paraules de l'Evangeli: *cal pregar sempre sense defallir*. L'oració és el fonament de tota labor sobrenatural; amb l'oració som omnipotents i, si prescindíssim d'aquest recurs, no faríem res.

Voldria que avui, en la nostra meditació, ens persuadíssim definitivament de la necessitat de disposar-nos a ésser ànimes contemplatives, enmig del carrer, de la feina, amb una conversa contínua amb el nostre Déu, que no ha de decaure al llarg del dia. Si pretenem de seguir lleialment els passos del Mestre, aquest és l'únic camí.

(...) És molt important –perdoneu-me la insistència- d'observar els passos del Messies, perquè Ell ha vingut a mostrar-nos el sender que condueix al Pare. Descobrirem, amb Ell, com es pot donar relleu sobrenatural a les activitats aparentment més petites; aprendrem a viure cada instant amb una vibració d'eternitat, i entendrem amb una major profunditat que la criatura necessita aquests temps de conversa íntima amb Déu: per tractar-lo, per invocar-lo i lloar-lo, per esclatar en accions de gràcies, per escoltar-lo o, simplement, per estar amb Ell. (Amics de Déu, nn. 238-239)
